

ת.ד. 102 בני ברק
פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

זכר מואמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת ויקהל תשפ"ב שנה ט | גליון מס' 422

פניני אמונים

פניני תפלה בפרשה

פרתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

'ואמר כל העם אמן'

פלנו קוראים בתפלה ואף מזמרים ורוקדים בהתלהבות את הפסוק: 'ואמר כל העם אמן!'

מענין להנבח כי בשתי הפעמים, שבהן הקריאה לומר אמן מזכרת בתנ"ך, היא פונה בלשון רבים - 'כל העם'. פעם אחת בתהלים (קו מח): 'ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללו-ה', ופעם שניה דומה אך בשוני קל, בדרברי הימים (א' טז לו): 'ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם ויאמרו כל העם אמן והלל לה!'

כפיכך יש פאן פניה מחיבת לכל ישראל, אנשים נשים וטף, מפל מעמד ודרגה ליקר ולרומם את ענית 'אמן'.

זאת ועוד, הלשון: 'ויאמרו' - 'ואמר' מרמזת על כך שאין לנו להסתפק בכך שנאמר 'אמן' בעצמנו, אלא נוסף ונעזר אחרים לעשות כן.

ימסר נוסף נתן ללמד מאן: נבחינו ונשים לב כי בתפלת 'הודו' שבפסוק הפסוק שנאמר בלשון עבר - 'ויאמרו', ואלו לפני 'ברוך שאמר' (לנסח ספרד), מצוטט הפסוק מתהלים - 'ואמר', שהוא לשון עתיד. כפיכך רמזו לנו בכך מתקני התפלה: לאחר שאמרנו 'אמן' על ברכות השחר, זכרו להקפיד לומר 'אמן' אף על ברכות התפלה.

כן. התפלה והאמן קשורות זו לזו בקשר בל ינתק.

הבה נעניק לעצמנו את הזכות לאמץ את דבריו של דוד המלך עליו השלום כהוראה ישירה בעבורנו; נתעורר לענות אמן אחר ברכות חברינו ונבקש מחברינו שיענו אמן אחר ברכותינו, וכך נזכה במהרה לראות בהתגשמות חזון אחרית הימים: 'ואמר כל העם אמן!'

בקריאת 'נברוממה שמו יחדו',

שבת שלום ומבשרה,

298 213 מחוברת

מלשון הפסוק: 'אשר נתן ה' חכמה בלבו - כל אשר נשאו לבו לקרבה אל המלאכה... משמע שכל אחד מ'ישראל שרצה בכל לבו לעסוק במלאכת המשכן, נתן ה' חכמה בלבו למלא את רצונו ולעסוק במלאכת הקדש. מכאן יש ללמד שכל המשתוקק בכל לב לבצע פעולה השייכת לתורה ולעבודת ה', אף אם מדבר בענין מרוב שכדי לבצעו נדרשים יכולות וכשורים מיוחדים שלא חונן בהם, יתן ה' חכמה בלבו כדי שיוכל לבצע את חפצו (תורת הבית' פרק ז).

לברך ב'נדרבת לב'

'ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חן וננום וטבעת וכומז כל כלי זהב' (לה כב)

דרש רבי דוד אבוחצירא הי"ד מתאפילאלת שבמרקו:

ראשי התבות: "כל נדיב לב" הם בגימטריה מאה - כנגד חובת אמירת 'מאה ברכות'. התפלה מכנה (תענית ב א) "עבודה שבלב", ומכאן רמז כי על האדם לברך את ברכותיו מתוך נדיבת הלב - בכונה ובשמחה (פתיח האהל).

שבע מאות ברכות בכל שבוע

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה" (לה ב)

כתב בספר 'מטעמים החדש' (עניני שבת אות כא): המקפיד לברך מדי יום מאה ברכות, זוכה לצבר במשך שבועת ימי השבוע שבע מאות ברכות. לכה רמז שמו של יום השבת; 'שבת' - ראשי תבות: 'ת"ש' (שבע מאות) ברכות' הנשלמות ביום זה.

רבי יצחק אברהם שלמה מג'לד מחכמי בגדד הוסיף כי נתן למצא לכה רמז בפסוק שלפנינו: "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי..." - 'מים' בגימטריה 'מאה'; אם תברכו מאה ברכות בששת ימי המעשה וביום השבת, אזי "יהיה לכם קדש שבת שבתון לה" - ביום השבת החותם את השבוע והיינה בידיכם ת"ש ברכות (צ"ח רכב).

מנוחת השבת - לשם שמים

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה" (לה ב)

דרש רבי יוסף שאול נתנזון:

דקדקה התורה והזהירה ששבתתנו תהיה "שבת שבתון לה" - מחמת צווי ה', ולא לצורך מנוחה מעמל השבוע הקודם וצבירת כח לשבוע הבא. יסוד זה אנו אומרים אף בגסח תפלת המנוחה של שבת: "מנוחת אמת ואמונה... מנוחה שלמה שאתה רוצה בה". ומהי מנוחה זו שאתה רוצה בה? "כירו בנידי וידעו כי מאתך היא מנוחתם ועל מנוחתם יקדישו את שמך" (דברי שאול' מהדור'ק).

אמירת פרשת המשכן בהתעסקות בכנינו

"ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר זה הדבר אשר צוה ה' לאמר" (לה ד)

בנוגע לצווי השביתה בשבת נקט הכתוב (לעיל פס' א) לשון: "אשר צוה ה' לעשות". מפני מה בפסוק זה, המדבר על בגינת המשכן, שנה הכתוב ללשון: "אשר צוה ה' לאמר"?

פרש רבי מנחם מנדל מרימינוב:

בחלוק לשון זה גלה לנו הכתוב סגלה מיוחדת המקימת בפרשת מלאכת המשכן, ש'לאמר' קמוהו כ'לעשות'. ללמדך שכל האומר את פרשת המשכן קדם התפלה נחשבת אמירתו כאלו עשה משכן.

תלמידו הגדול רבי יעקב צבי יאליש בעל 'מלא הרועים' העיד כי אכן נהג רבו לומר מדי יום לפני התפלה את פרשת צווי המשכן, ו'כונן בזה להמשיך לעצמו בחינת המשכן להתפלל בתוכו" (מנחם ציון מצרע; קול יעקב ויקרא).

ה' גותן חכמה בלב' כל אשר נשאו לבו

"ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה בלבו כל אשר נשאו לבו לקרבה אל המלאכה לעשות אתה" (לו ב)

דרש ה'חפץ חיים':

ברכה גוררת ברכה

ממחשבה למעשה, הוא נטל את הברכות והחל להעתיק ממנו את ברכת המזון, אות אחר אות, שורה אחר שורה. הוא כתב ברכות רב, כשתוף כדי כתיבה הוא מדקדק ומשפר את כל הטעון שפור, בהתאם לאותיות שבברכות שמולו. מלאכת ההעתקה ארכה לו כשלוש שעות תמימות שלאחריו היה ביזו ברכון ביצור אישי, כתוב בכתב אשורית נאה ומפאָר.

לא חלפו אלא חמש דקות מסיום עבודתו, ונשמעו נקישות על הדלת. בפתח עמד ידיו, אף הוא סופר סת"ם: "ר' חיים", פנה אליו הידיד, "הציעו לי לכתב עכשו ספר תורה, אף אני עמוס בעבודה ואיני יכול לעשות זאת בעצמי. האם תרצה לנסות להציע את עצמך?!"

ר' חיים שראה בכך אות משמים השיב בהתלהבות: "בנדאי!" ותוף כדי דבור הושיט לחבר את ברכת המזון שזה עתה כתב, "הנה, תראה ללקוח את הדגמה הזו. ממש עכשו סימתי לכתב אותה..."

כחצי שעה לאחר מכן התקשר החבר לר' חיים ואמר לו: "בני המשפחה שבבני ברק נכתב הספר התלהבו מאד מהכתב שלך. תרצה להתחיל בכתיבה?"

"בנדאי!" השיב ר' חיים, ומיד שאל: "באיזו משפחה מדובר?"

התשובה שקבל הממה אותו: היתה זו לא אחרת ממשפחת זקבה, שבזמנו ובסיועו של הנגיד הנכבד, הג"ר שמואל דוד הכהן פרידמן שליט"א מבורו פארק, התנדבה לכתב ספר תורה לעלוי נשמת בנם, רבי מנחם אשר זצ"ל.

"אין כל דרך אחרת להסביר זאת", סכם ר' חיים, "אלו דברים שרק יד ההשגחה העליונה יכולה להוביל; הנה זה עתה קבלתי על עצמי בעקבות 'צואתו' של הרב זקבה לברך ברכת המזון מתוך הכתב. הנהגה שפדברי בעל ספר החנוך מבטח לנוהג בה שמזונותיו יהיו מצויים לו בהרחבה כל ימיו. בעקבות קבלה זו חפשי ברכון ומצאתי לא אחר מאשר ברכון בכתב אשורית. שפרתי באמצעותו את כתב יד, ומיד לאחר מכן קבלתי הזמנה לכתוב ספר תורה לעלוי נשמת מי שהחל את מעגל הברכה המפלא - רבי מנחם אשר זקבה זצ"ל."

ספר ע"י הרב יואל גולד שליט"א, מפי בעל המעשה

ללא כל פשרות ותורים. בכל פעם שעמד לטל ידיו לסעדה הקפיד לבדק האם יהיה ברשותו ברכון לברך מתוכו את ברכת המזון, ואם לאו - לא היה נוטל ידיו כלל. גם בשמחות רבות שהשתתף בהן לא נטל ידיו, כיון שלא ידע בברור האם לאחר הסעדה יהיה ברשותו ברכון.

ר' מנחם שהתחזק בענין בעצמו, אף הרבה לעורר את מכריו להתחזק בו. בני משפחתו ראו בעבודה זו את צואתו והחליטו כי במהלך השבוע יחלקו מאות ברכונים ויעוררו את המונחמים לקבל על עצמם לברך ברכת המזון מתוך הכתב לעלוי נשמתו.

ר' חיים בא לחזק ונמצא מחזק. הוא החליט על אחר לקבל על עצמו קבלה קדושה זו - לברך מעתה ואילך את ברכת המזון אף ורק מתוך הכתב.

באותה תקופה עמד ר' חיים בפני קשי גדול. הוא משמש כסופר סת"ם, ומזה כארבעה שבועות שלא היתה לו כל עבודה. במשך חדש שלם הוא התרוצץ בין סוחר סת"ם שונים כשדגמת כתב ידו ביזו, אולם נענה מכלם בתשובה שלילית. דבר מה בכתב ידו לא מצא חן בעיניהם. הדבר גרם לו להרהור יאוש; 'מי יודע', חשב ר' חיים לעצמו בשבוע 'לחזר הסופרים' לאחר פגישה עם סוחר נוסף שהשיבו ריקם, 'אולי בכלל אינני מתאים למקצוע הזה... אולי עדיף לי לחפש מקור פרנסה אחר...'

מתוך תחושה קשה זו הוא נכנס למאפיה הסמוכה, רכש לעצמו לחמניה ועלה אל 'חדר הסופרים' שבו הוא רגיל לעסוק במלאכתו. הוא עמד לטל את ידיו ולפתע נזכר בקבלה שקבל על עצמו לפני ימים ספורים בבית האבלים. הוא הניח אפוא את הספל מידו והחל לתור אחר ברכון. לאחר דקות ארוכות של חפוש מיגע הוא מצא בקצה אחד המדפים ברכון קטן.

הברכות היה כתוב בכתב אשורית, אותו הכתב המשמש לכתוב סת"ם. הכתב היה נאה במיוחד, ולאחר שסיים לברך עלה לפתע רעיון במחווה: הוא ישתמש בברכות כדי לשפר באמצעותו את כתב ידו!

איר תשפ"א. היה זה בעצומם של ימי השבעה להרוגי 'אסון מירון', אותו אסון נורא שהרעיד את לבו ונפשו של כל יהודי באשר הוא. אל בית משפחת זקבה בשכונת קרית הרצוג שבבני ברק, עלה ובא האברך הרב חיים ג. שיחי'. הוא בקש להשתמש בנסיון חייו האישי כאב שכול ל"ע, כדי לנחמם על פטירת בנם, האברך בן העליה רבי מנחם אשר זצ"ל, שנהרג באסון והוא בן עשרים וארבע בלבד.

ר' חיים נכנס אל הסלון שהיה עמוס לעיפה בעוד רבים שבאו לנחם כמותו. מיד בכניסתו הבחין בערמת הברכות

הוא עמד לטל את ידיו ולפתע נזכר בקבלה שקבל על עצמו לפני ימים ספורים בבית האבלים. הוא הניח אפוא את הספל מידו והחל לתור אחר ברכון. לאחר דקות ארוכות של חפוש מיגע הוא מצא בקצה אחד המדפים ברכון קטן.

מעמד תחלת כתיבת ארבעים וחמשה ספרי תורה לזכר קדושי מירון

המעצבים שהיתה מונחת על השלחן שבכניסה ועליהם נרשם באותיות כסופות: "צואתו של הרב מנחם אשר זצ"ל, בן שיבדלח"ט רבי מאיר זקבה, לברך ברכת המזון מתוך הכתב."

ר' חיים לא הבין את פשר הכתוב "צואה"; היתכן כי אדם כה צעיר שנפטר באפן פתאומי כבר הספיק לכתב בחייו צואה? הוא פנה לאחד מבני המשפחה והלה הסביר לו כי לפני כשמונה שנים, בערב יום הכפורים, קבל על עצמו ר' מנחם אשר לברך ברכת המזון מתוך הכתב. מאז ועד לפטירתו הקפיד על כך בכל מאווד,

בְּרַכַּת 'גְּאֻלָּה'

מַהוּת הַבְּרָכָה

אף על פי שחכמים כנו ברכה זו כ'ברכת הגאולה', כתב רש"י (מגלה יז ב ד"ה אמתחלתא) כי אין היא בקשה על הגאולה העתידה, שכן על כף יחדו לנו שלוש ברכות בהמשך התפלה [קבוץ גלויות, וליירושלים ויצמח דוד]. וברכה זאת היא על הגאולה מן הצרות הבאות עלינו בכל יום.

האדמו"ר רבי יהושע מבעלז פרש שלשיטת רש"י מבקשים אנו בבקשה זו, שאף אם לא הגיעה עת הגאולה, יצמיח לנו הבורא עוד טרם הגאולה מעט מאותן ישועות המבטחות לנו בעת הגאולה, ויגאלנו מהצרות הפוקדות אותנו בגלותנו (ויחי יוסף ויחי). וראה 'אמרי פינחס' שער סדר היום אות פח, שלשיטת רש"י אין לומר בברכה זו 'גאולה שלמה', שהלא אין אנו מבקשים בברכה זו על הגאולה העתידה.

ואולם המהרש"א (ח"א, מגלה יז ב) פרש שבברכה זו מתייחסת לגאולה העתידה. וכן משמע לכאורה מדברי המדרש (שוח"ט תהלים לא ט) על הפסוק (תהלים לא כד): "אמונים נצר ה'" - "אלו ישראל שאומרים 'ברוך מחיה המתים', ובאמונה עונין 'אמן', שמאמינים בכל כחם בהקדוש ברוך הוא שמחיה המתים, ועדין לא בא תחית המתים, אומרים גואל ישראל, ועדין לא נגאלו... אמר הקדוש ברוך הוא: 'ישראל לא נגאלו אלא לשעה וחזרו ונשתעבדו, והם מאמינים בי שאני עתיד לגאלם...' (עיון תפלה שבסדור 'אוצר התפלות').

חתימת הברכה 'גואל ישראל'

הגמרא (פסחים קיז ב) עומדת על ההבדל בין ברכת הגאולה הנאמרת לאחר קריאת שמע שהיא נחתמת בגואל ישראל - לשון עבר, לבין ברכת הגאולה בתפלה הנחתמת בגואל ישראל - לשון הווה, ומבארת כך: עקר תכנה של ברכת 'גאולה' הנאמרת לאחר קריאת שמע הוא שבח על גאולת מצרים. לפיכך נחתמת היא בלשון עבר. ואולם ברכת 'גאולה' שבתפלת שמונה עשרה 'רחמי נינהו', כלומר עקרה של ברכה זו הוא בקשת רחמים על הצרות המתרגשות ובאות עלינו בכל עת. לפיכך היא נחתמת בלשון הווה - 'גואל ישראל' ('יערות דבש' ח"א דרוש א, ע"פ רש"י מגלה שם).

אולם הרשב"ם (שם ד"ה דצלותא) פרש את לשון הגמרא: 'דרחמי נינהו' - 'שאנו מתפללין על העתיד', כלומר שבברכה זו אנו מבקשים על הגאולה השלמה. לדעתו צריך לומר שאף שאנו מבקשים בה על העתיד, חותמים 'גואל ישראל' בלשון הווה. זאת משום שיש דברים הנוגעים לגאולה העתידה המתקיימים בכל יום ויום, כעבודה שהקדוש ברוך הוא אינו מניח לישראל להטמע באמות, אף שבגלות הם מפזרים ביניהם, כדי שיגאלו לעתיד (סדור עב"י ברכת 'גואל ישראל', וראה 'עיון תפלה' שבסדור 'אוצר התפלות' בברכה זו).

בִּנְיַת אֲמוֹן

אמת שאתה גואל אותנו מצרותינו בכל עת, ויהי רצון שתגאלנו מפל צרותינו במהרה (סדור 'נהורא השלם').

מקור הברכה

כפי שהימים מסדרים במחזורים בני שבעה ימים, ששת ימי מעשה ולאחריהם יום שבתה מפולאכה - 'שבת', כך אף השנים מסדרות במחזורים של שבע שנים, שש שנות מלאכה, ולאחריהן שנת שבתה - 'שמיטה'. חכמים אמרו שבשנת השמיטה שתקדם לביאת המשיח תגבר יד ישראל, והם ינהלו מלחמות גדולות עם אויביהם, ובתחלת השנה השמינית [מוצאי שביעית] יבוא משיח. לפי שהתחלת גאולת ישראל תהיה בשנה השביעית, סדרו חכמים לבקש על הגאולה בברכה השביעית בתפלת שמונה עשרה (מגלה יז ב).

מלבד זאת פרש ה'לבוש' (או"ח קטו א) כי ראוי להסמיך את בקשת הגאולה לברכת הסליחה, לפי שלא נזכה לגאולה רק אחר סליחה גמורה. עוד באר הסדר היום' (סדר תפלת עמידה) כי הסמיכו חכמים את ברכות הסליחה והגאולה, לפי שכבד הגלות הוא המונע מאתנו לעסק בתורה ובקיום מצוותיה, ובעקבות כך מרבים אנו להפשל בחטא.

מִבְּנֵה הַבְּרָכָה

לכאורה אמורה היתה ברכה זו להפתח בהזכרת נושא הברכה - 'גאלנו', כמו: 'השיבנו, סלח לנו, רפאנו וברכות נוספות, ומדוע היא פותחת במלים: 'ראה נא בענינו?' המשיגים רבי חיים פרידלנדר פרש כי במקנן נפתחה הברכה בלשון זו. כשם שבגאולת מצרים ה'ראיה' היתה התחלת הגאולה, שאחר שצעקו בני ישראל אל ה' על קשי השעבוד, נאמר (שמות כה): 'וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים', ופרש רש"י (שם): 'נתן עליהם לב ולא העלים עיניו', כך גם אנו מתפללים שה' יראה בענינו ולא יסתיר פניו מאתנו. ומתוך כך מבטחים אנו שיגאלנו מצרותינו (שפתי חיים - 'דנת חיים' שמו"ע עמ' קיז).

בהמשך הברכה מבקשים אנו: 'וגאלנו... למען שמך', שכן כל זמן שישראל נתונים בצער, שם ה' מתחלל בגוים (פרושי סדר התפלה לרוקח סי' נא). מלבד זאת מכונים אנו בכך אף למען כבוד השכינה המצטערת עם ישראל בצרותיהם ('סידור ושרש העבודה' שער ה פ"ד).

בין הפותרים נכונה יגדל א"י סט חוברות מקראות גדולות הוצאת 'עז והדר'. ההגדרה תחזים מדי שבוע ביום שלישי שלאחר הופעת העלוו. התשובה ושם הזוכה יפרסמו א"ה בעלון פרשת ויקרא.

שמות הזוכים בהגרלה שהתקיימה לעונים של השאלה שהתפרסמה בפרשת תצוה יופיעו א"ה בעלון פקודי

אַחַת שְׁאֵלָתִי

שאלה בהלכות ברכות ואמן

שאלה: בימי תענית מוסיף שליח הצבור אחר ברכת 'גאולה' ברכה נוספת - ברכת 'עננו'. יש להבין מפני מה קבעו ברכה זו דוקא אחר ברכת 'גאולה'?

תשובות ניתן לשלח לפקס שמספרו 08-9746102 או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

ברכה ללא אמן כתבשיל תפל

בספר הקדמון 'פתח עינים' לרבי משה ב"ר יקר אשכנזי (מהד' ירושלים תשכ"ח עמ' ז) דמה את הברכה שלא נענתה באמן כתבשיל תפל ללא מלח, וכך כתב: "ברכה בלא ענית אמן כתבשיל תפל בלא מלח, ומעט מלח שנותנין בתבשיל רב - יהיה כל התבשיל מתקן וטוב. אם פן המלח הוא עקר אף על פי שהוא מעט, כך האמן הוא מעט ועקר".

ברכה ללא אמן - פלג גופא

ידועה היא אמרתו של האדמו"ר רבי צבי הירש מזידיטשוב: "ברכה בלא אמן הוא מעט כפלג גופא" (פרי קדש הלולים' שער הברכות פ"ד).

בעל המשנה הלכות' המשיל על כך משל קולע: "המברך ואין עונים אמן אחריו, הרי הוא כתופר בגד ואינו עושה קשר בסיום התפירה. כפי שבתפירה בלא הקשר התפירה תתפרק ולא תתקיים, והרי זה כאלו עשה רק חצי מלאכה, כך גם בענית אמן שהיא חותם הברכה, אם אין עונים אמן אחר הברכה, חסרה הברכה את החותם המוחזק" (שו"ת 'משנה הלכות' חלק טו ס"ב).

האמן קובעת את שכר הברכה

חכמים (חלין פו ב) קבעו כי ערפה של כל ברכה הוא עשרה זהובים, ואמרו כי על פן מי שמוינע ברכה מחברו חייב לשלם לו עשרה זהובים. הש"ך (חוי"מ שפ"ד) הוסיף וחדש יסוד גדול: "אין לאדם שכר ברכה עשרה זהובים, אלא על ברכה שמברך בפני אחרים ועונים עליה אמן, אבל ברכה שמברך בינו לבינו - לא". הרי לפנינו רבד נוסף בחשיבות האמן בעבור הברכה, כי האמן היא זו שקובעת את ערך הברכה.

וכן כתב ב"לקוט מעם לעז" (משפטים עמ' תשלא): "זה שאמרנו ששכר ברכה עשרה זהובים, דווקא כשהוא אומר אותה בקול רם שהוא מזכה את הרבים שעונים אמן. והרי זה כבודו של השם יתברך לברכו בפני קהל עם, כפי שגאמר (משלי י"ח): 'ברב עם הדרת מלך'".

ומכאן ילמד אדם לומר הברכות בפני הקהל בקול רם, הן ברכות הנהנין והן ברכות השחר, כדי שהקהל יענו אמן. ובפרט הברכות שאומרים כשעולים לתורה, שפון הדיו יש לאמרן בקול רם כדי שישמעו האנשים. שאם אומרים בלחש בין השנים, הרי אלו ברכות לבטלה..."

"היום נכבד לבני אמונים"

מקרב לב נשגד בזאת ברפת מזל טוב מעמקא הלבא למעלת כבוד אלופנו ומידענו, דודף צדקה וחסד, ממצדיקי הרבים אשר בדרה אמונה בחד. ויהי ידיו אמונה להאיר לארץ ולדרים עליה, לפאר לרומם ולהאדיר, לפרסם ולהפיץ על פני תבל את יקרת מעלת ערפה של מצות ענית אמן.

יעקב דב מרמזורשטיין

מיסד ונשיא 'בני אמונים' ולכל בני המשפחה הכבודה תחי'

לרגל השמחה השדויה במעונם בנשואי נכדתם עב"ג בשעטו"מ.

יהי רצון שיזפו לרוות רב נחת מהם ומכל יוצאי חלציהם, וישמע במעונם קול ששון וקול שמחה לארץ ימים ושנים טובות מתוך בריאות ושפע ברכה, ואמר כל העם אמן.

כשתידת וברכת המברכים מעמק לב.

צות בני אמונים בארץ ובטולם רבבות 'בני אמונים'

אמן וברכות במשנת בעל ההלולא

צדיק באמונתו

אהל בעל התפארת שלמה ז"ע בראדזומסק

ה'תפארת שלמה' כ"ט באדר תרכ"ז

האדמו"ר רבי שלמה הכהן רבינוביץ נולד לאביו רבי דב צבי בעירה וולוצ'צ'ובה שבפולין. בהיותו ילד קטן למדו אביו תורה. הילד שנחן בכח התמדה עצום ובכשרונות ברוכים היה נשאר לאחר סיום הלמוד בבית המדרש ולומד לבדו. לא אחת מצאווה מתפללי מנון ותיקין כשהוא עדין שקוע בלמודו.

בשנות בגרותו היה מתלמידיו המובהקים של הרב הקדוש רבי מאיר מאפטא בעל ה'אור לשמים', ואף היה רגיל לומר מדי יום לפני תפלת שחרית את תפלתו הידועה: "רבונו של עולם ידעתי כי הנני בידך..."

בשנת תקצ"ד והוא בן שלושים וארבע בלבד, נאות רבנו לקבל על עצמו את משרת הרבנות בראדזומסק, שבה כהן עד יום פטירתו. כתשע שנים מאחר יותר בשנת תר"ג נכנע להפצרת החסידים הרבים שפקדו את ביתו והחל להנהיג את עדתו.

בליל ששי, כ"ט באדר תרכ"ו, בעצומו של למוד בספר הזהר נשמט ראשו על הספר, ועלתה נשמתו לגניז מרומים. נטמן בבית העלמין בראדזומסק.

הודאתו של העונה גדולה מהודאת המברך

עקר הודאת האדם לבוראו אינה צריכה להתמקד בטובות האישיות שעשה עמו, אלא בטובות שמרעיף הבורא על כל ישראל. שכן בהודאתו על טובת הרבים, הרי הוא מגדיל את שבח הבורא ורוממותו, שאינו מיטיב עמו בלבד, אלא מרבה להיטיב עם כל ברואיו.

בברכות רבות המברך מודה ומהלל את ה' רק על הטובות האישיות שהעניק לו בחסדו. כך לדגמה בסדר ברכות השחר המברך מודה בזו אחר זו על טובות רבות שמעניק לו הבורא בכל יום ויום. לעומת זאת העונה 'אמן' אחר המברך, הרי הוא מודה בקף על טובת זולתו ולא על טובתו האישית. לפיכך דרגת הודאתו גבוהה מדרגת המברך, וקבל כך אמרו חכמים (ברכות נג ב): "גדול העונה אמן יותר מן המברך" (תפארת שלמה' שער התפלה).

אתמץ אפי יוק

03-913-9191

קול אמונים - קו התכן של בני אמונים חזוקים יומיים | ספורים מרתקים | מגון תכנים

